

Marianne Grandia

‘Schrijven om door te geven’

Debuutroman ‘Witter dan sneeuw’ Woudrichemse Marianne Grandia genomineerd voor Publieksprijs Christelijk Boek.

door Ilze Rike

ID-kaart

- Marianne Grandia woont in Woudrichem.
  - September 2011 verscheen haar debuutroman Witter dan Sneeuw, dat al aan een derde druk toe is.
  - Het verhaal gaat over de relatie tussen een jonge vrouw en haar vader, met als hoofdthema vergeving.
  - Het boek is genomineerd voor de Publieksprijs Christelijk Boek 2012.
  - Stemmen kan tot en met 12 maart via www.leesenluister.nl of www.nd.nl of www.eo.nl/visie
- WWW.MARIANNEGRANDIA.NL

“Ik heb nog steeds het idee dat het over een ander gaat”, vertelt Marianne Grandia aan haar keukentafel in Woudrichem. Dat gevoel heeft ze eigenlijk al sinds ze is begonnen met schrijven. Eerst voor een regionale krant, na een enthousiaste reactie van zangeres Elly (van Elly en Rikkert) voor EO-magazine Eva, uiteindelijk als vertaler van Engelse christelijke romans. “Ik was oorspronkelijk secretaresse maar rolde van het één in het ander. Door een interview met een Amerikaanse schrijfster raakte ik in gesprek met een redacteur van uitgeverij Kok. Dat leidde tot vertaalopdrachten. Ik, met mijn Mavo-Engels. Maar ze zei dat het belangrijker was dat ik de tekst begreep en deze zo kon ‘vertalen’ dat mensen niet zouden merken dat het van oorsprong een Engelstalig boek was.” Bij de uitgever wisten ze dat Grandia zelf ook schreef. “Ik had zo’n twintig pagina’s liggen. Het ging me niet om het schrijven op zich, het was voor mij een middel om laagdrempelig iets door te geven. Niet op literair niveau, dat vind ik te hoogdrempelig. Ik wil heel eenvoudig iets vertellen over Gods liefde in je leven. Maar het laten lezen? Het duurde heel lang voor ik dat durfde.” Augustus 2010 durfde ze het wel en bij de uitgever waren ze direct enthousiast. “Ik kan me de titel van het mailtje nog herinneren: ‘Groen licht voor Witter dan sneeuw’.” De titel was er dan al wel, het boek nog niet. “De uitgever vroeg wanneer ik het af kon hebben, ik heb het omgedraaid en gezegd dat zij mij een deadline moesten geven. Het werkt voor mij beter met een beetje druk erachter.” Grandia heeft daarna zo veel mogelijk tijd vrij gemaakt om te schrijven. “Ik had echt het gevoel een enorme kans te hebben gekregen, een kans van God. Je hoort zoveel verhalen van mensen die wel twintig uitgeverij langs gaan waar telkens een manuscript wordt afgewezen. En mijn uitgever wilde het boek al hebben voor het geschreven was. Daarom had ik echt het idee ‘ik moet hier iets mee, anders verspil ik het’. Een vriendin, de redacteur en twee van mijn zussen lazen tijdens het schrijven mee. En een groep ondersteunde me met gebod. Zo is het verhaal geboren.”

Verrassen

Dat ging niet altijd even makkelijk. “Ik liet me elk hoofdstuk verrassen door wat er met de hoofdpersonen gebeurde. De hoofdpersoon Kathy heeft alle banden met haar vader verbroken, maar ik wist niet waarom. Op dat punt zat ik vast. De omslag lag al klaar, de uitgeverij had het boek al aangekondigd, ik dacht echt ‘ik ga af als een gieter’. Op een avond tijdens de afwas zag ik ineens het hele verhaal van de vader op mijn netvlies voorbij komen. Het klopte meteen allemaal. Ook de titel, die verwijst naar de Bijbelpassage over Gods vergeving en reiniging, waar je witter dan sneeuw van wordt.” De titel is bewust hoopvol, zegt Grandia. “Het eind is open, maar wel positief.” Voor het zover is moet Kathy echter heel wat doorstaan, haar vader overlijdt voor ze het hebben uitgesproken. “Lezers vragen wel eens waarom. Nou, omdat het in de realiteit zo vaak gebeurt. Het gaat om wat ze ermee doet, hoe ze ermee verder gaat. Kathy krijgt hulp van de andere hoofdpersoon, Ellen. Die krijgt van God mee iets te betekenen in het leven van de voor haar ‘vreemde’ Kathy. Dat is de onderliggende laag: zit jij wel eens aan de keukentafel voor een gesprek dat verder gaat dan een ‘hoe gaat het’ als je iemand tegenkomt in de supermarkt.”

• Schrijfster Marianne Grandia.

FOTO SANDRA VAN TONGEREN

Grandia vindt die gesprekken heel belangrijk in haar leven. Ze heeft er zelfs een stichting voor opgericht, waar ze sinds 2009 meer dan fulltime mee bezig is. Stichting Selah wil Gods liefde doorgeven aan vrouwen die steun en bemoeiding nodig hebben. Het boek is daar een extra middel voor. Grandia is blij dat ze er zo veel mensen mee bereikt. “De uitgever had het van tevoren al over signeursessies. Het leek me vreselijk, mijn handtekening is toch niet belangrijk? Ik heb ontdekt dat het juist heerlijk is om de lezers te ontmoeten en met hen in gesprek te gaan. Ik schrijf graag iets moois in hun boek.” Een tweede roman was na het succes van het debuut natuurlijk onvermijdelijk. Het thema is een negatief zelfbeeld. “De boeken zijn niet autobiografisch en niet gebaseerd op bestaande personen. Maar onbewust spelen de verhalen van de mensen die ik tegenkom wel mee. Heel veel vrouwen kampen met een negatief zelfbeeld. Ik heb zelf ook heel diep gezeten, maar ik heb geleerd door Gods liefdevolle ogen naar mezelf te kijken. En de titel is weer hoopvol: Lenteregen.” Het verhaal is, net als de vorige keer, nog niet geschreven. “Dat is zo eng, de verwachtingen zijn zo hoog. Ik moet het 1 juni inleveren en heb nog geen flauw idee hoe. Ik moet de rust nog vinden, in mijn hoofd en om me heen.”